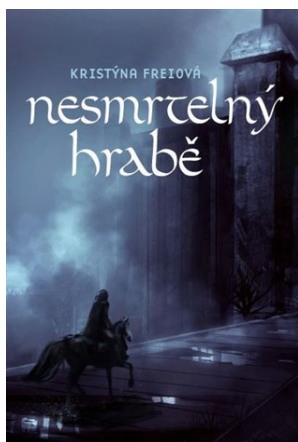

Kristýna Freiová: Nesmrtelný hrabě

Neexistuje, a přesto je nesmrtelný. Je to každý z nás, jenž je otloukán vnějším světem mezi dobrem a zlem, mezi Bohem, jemuž slouží světlo a mezi temnotou, které slouží ďábel. A ti jsou oba v nás, jejich boj utváří naši nesmrtelnost. Je to boj člověka o nesmrtelnost, o vítězství dobra před zlobou ostatních lidí, sloužících třeba jen dočasně temnotě.

Kristýna Freiová: Nesmrtelný hrabě

Fortuna Libri
2019

Ano, je nesmrtelný, přestože umírá a znovu se rodí, jako lidé ne pro spásu lidstva, ale pro spásu sebe samého. Proto jej nekřísí Bůh, ale ďábel. Je to zobrazení psychického vývoje člověka.

Osou příběhu je život francouzského hraběte na pozadí třicetileté války. Neexistuje, přesto je ale pro tuto dobu typický. Matka mu zemřela při porodu, jako ostatně tehdy hodně matek. Otec si našel jinou ženu, měl s ní další děti, a nejstarší syn se zamiloval do své macechy, Madelein. Proto musel z domu pryč. Tak začíná jeho pouť světem. Protože katolická Francie byla spojencem protestantského Švédska, aby omezila moc Španělska a Rakouska, odchází do Švédska.

Setkává se fiktivně s řadou osobností, z nichž je nejvýraznější královna Kristýna. Skrze nesmrtelného hraběte poznáváme povahy lidí, jejich intelektuální a lidské rozměry. Účastní se také bitev a jednání, života na švédském královském dvoře.

Jeho vnitřní život je zde personifikován jeho rádci. Odchází z rodného domu se zklamáním a nenávistí. Jeho přítel Lukáš, jedno ze ztělesnění ďábla, jej učí pýše. Zapomeň na ostatní lidi, na ty ubožáky žijící ve lži a zabývající se malichernostmi. Hleď si svého cíle, nesmrtelnosti. To je vlastně tvoje integrita. Kolik lidí prochází tímto stadiem vývoje, zvláště když v mládí neměli dobré podmínky. Jeho nesmrtelnost je nesmrtelností osobnosti, i když je zde zobrazena jako nesmrtelnost skutečná. Poté se v něm projeví lidství, uvidí archanděla a touží po prostém životě, všedních starostech v rodině lesníka a jeho dcery Svey. I se Sveou skončí na královském dvoře královny Kristýny, která oba dva v podstatě jemně využívá. Zde je opět poškozena jeho integrita. Člověk tápe, v románu ovšem umírá. Křísí jej opět ďábel, Lucifer, Lilith. A říká: světlo i temnota, dobro i zlo, Bůh i ďábel, jsou integrální součástí světa a s tím jej pouští do dalšího života.

Vypravěčský styl autorky čtenáře pohltí. V každé větě, v každém slově je možné hledat skrytý význam.

Kristýna Freiová vystudovala obor Tvůrčí psaní na Literární akademii Josefa Škvoreckého v Praze. Pochopila ale, že spisovatel musí jít vlastní nevyšlapanou cestou, kterou před ním nikdo nekráčel.

Říká: „Literatura by nás měla posouvat kupředu, měla by nám dopomáhat k překročení naší reality. Protože co když se za jejími hranicemi skrývá něco mnohem většího, něco, o čem v hloubi duše všichni sníme? Proč se neotevřít netušeným možnostem? Proč se nepokusit číst fikci, která by mohla stejně tak být skutečností?“